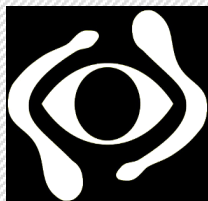

Els dijous del

Cineclub

Filmoxarxa.
Filmoteca de Catalunya

| 11 de gener 2024

| Sessions: 20.00 i 22.30 h

Le plaisir

Max Ophüls, 1952

(El plaer)

Sinopsi

Adaptació de tres contes de l'escriptor francès Guy de Maupassant que versen sobre el plaer:

- Un home estrany, que assisteix a un popular ball de màscares a París, balla fins a caure extenuat. El metge que l'atén descobreix sorprès que darrera la màscara s'amaga un home vell. Quan l'acompanya a casa, la seva dona explica al metge la trista història del ballarí.

- A Madame Tellier, que regenta un prostíbul, la convida el seu germà Joseph a la primera comunió de la seva filla. La madame tanca el negoci i es trasllada amb les pupil·les a la llunyana granja de Joseph per assistir a la cerimònia. Acabada la festa, tornen al prostíbul enmig de l'alegria dels homes, que ja les trobaven a faltar.

- Un famós artista s'enamora de la seva bella model Josephine. Només en pinta retrats i aconsegueix l'èxit, però la seva història d'amor té un final inesperat.

Fitxa tècnica

Direcció: Max Ophüls
Guió: Jacques Natanson,
Max Ophüls

Fotografia: Philippe Agostini
Christian Matras

Música: Jose Hajos

País: França

Duració: 93 m

Fitxa artística

Claude Dauphin, Gaby Morlay
Madeleine Renaud, Ginette LeClerc,
Mila Parély, Danielle Darrieux,
Pierre Brasseur, Jean Gabin, Jean Servais
Daniel Gélin, Simone Simon, Amedée,
Paul Azäis, Antonio Balpetré

El realitzador francès, d'origen alemany, Max Ophüls va escollir els tres relats que componen el breu llibre homònim de Guy de Maupassant (1850-1893) per rodar la pel·lícula que avui ens ocupa. Pensava que la felicitat no era, com molts filòsofs han assenyalat al llarg de la Història, el principal objectiu de l'home, sinó la recerca del plaer, i va trobar en aquests contes, representatius d'algunes de les conseqüències o servituds

d'aquesta cerca, el vehicle perfecte per expressar aquesta idea. Així doncs, el títol amaga una ironia amarga ja que, al cap i a la fi, més que plaer, trobem desencís, enyorança pel passat, oportunitats perdudes i eterns sacrificis.

“La màscara” ens explica la història d'un home que amaga la seva identitat sota una careta per mantenir el seu estatus en el joc i amb les dones. “La casa Tellier” narra el viatge al

 cinceclubsabadel1@gmail.com

 www.cineclusabadell.org

 cineclub_sabadell

camp de la madame d'una casa de cites, juntament amb les prostitutes, per assistir a la comunió del seu nebot. Finalment, "La model" versa sobre un pintor que sedueix una noia per convertir-la en la seva musa artística. El film té una estructura simètrica (al voltant dels 15 minuts el primer fragment, 1 hora la història central, i 15 minuts aproximadament la tercera i última part). També en el to hi ha equilibri: el primer episodi i l'últim són més durs i sever; el segon és més lleuger i emotiu. Aquests fets no semblen banals si tenim en compte el rigor i atenció minuciosa amb què cuidava Ophüls les seves creacions, sempre dotades de gran harmonia.

La virtuositat de la posada en escena de Max Ophüls (escenaris barrocs, on la càmera es desplaça elegant i suaument, levitant, amb un control absolut de tots els elements que l'envolten) fa que les seves obres siguin plenament visuals. És a dir,

pot ser que amb el pas del temps oblidem algunes trames però difícilment se'ns escaparan les seqüències més magistrals de la seva filmografia i l'atmosfera que ho abraça tot. En aquest sentit, la càmera d'Ophüls és molt mòbil, es fa molt present. Si tenim en compte, doncs, la manera de filmar que imperava en l'època, ens adonarem de la singularitat del seu cinema.

En relació amb això, podem afirmar que les obres d'Ophüls tenen un fort deix metacinematogràfic. La mirada del director sovint se'ns presenta com la d'un voyeur, un observador que no participa dels fets però que en capta la naturalesa, oferint un punt de vista distanciat mitjançant continus reenquadraments dins de l'enquadrament principal. Així doncs, en molts moments decideix ubicar-se en l'exterior, com en el cas del prostíbul, que, per evitar escàndols i retrets, és filmat des de fora, púdica, mostrant-ne les persianes entre-

tancades però captant allò que hi succeeix a l'interior. És habitual també que la càmera travessi l'espai escènic, deixant constància de la presència del decorat, i que la veu del narrador no només presenti sinó que també qüestionï elements del relat. Tot això fa que s'emfatitzi la condició ficcional del film. Com sabem, aquests són aspectes que caracteritzen la modernitat cinematogràfica que estava per venir. Max Ophüls, per tant, pot ser llegit com un cineasta modern *avant la lettre*, com un modern entre clàssics.

Pau J.R.

Cineclub de Sabadell

cines
IMPERIAL

FilmoXarxa
de Catalunya

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell